

1

De boot die Zrenn gestolen had was een plat vaartuig, dat veel op dat van Qwef leek, maar in tegenstelling tot die boot kon deze een zeil voeren. De slaaf had de mast opgezet en het grof geweven vierkante zeil zo gehesen dat het de rukkerige ochtendwind ving die schuin van het vasteland kwam, nu ver achter ons.

Later vertelde hij me – want hij was ongewoon spraakzaam tegen me – dat zijn volk bij het handeldrijven heen en weer zeilde over een brede blauwe rivier. Ze begrepen schepen en boten op dezelfde manier als ze de goden begrepen: een overgeërfde erfelijke, indirecte wijsheid, die overging van vader op zoon.

Deze blauwe rivier lag een miljoen mijl ten westen en noorden van hier; in zijn jeugd had hij daar geroeid, tot het gebied weer een contingent slaven moest leveren en hij, samen met talloze anderen, naar het zwarte Ezlann werd gebracht, later werd verkocht aan So-Ess en uiteindelijk na een overval in Eshkorek Arnor belandde.

Langoog was vier jaar ouder dan ik en zag eruit als een man met kinderen van tweemaal mijn leeftijd. Hij zei dat de meisjes van zijn volk op hun negende of tiende jaar al huwbaar waren en dat velen met hun elfde reeds kinderen baarden; zelfs de stammen zouden dit wel wat erg vroeg hebben gevonden. Het was niet vreemd dat de arme wezens waren opgebruikt voor ze twintig waren, op hun

vijfentwintigste waren het verschrompelde besjes en meestal waren ze een jaar of wat later dood.

De mannen deden het niet veel beter. Een man van veertig was een zeldzaamheid; hij werd met grote eerbied behandeld. Hun haar en het haar van hun vrouwen begon rond het twintigste levensjaar grijs te worden. Ik zag daar het bewijs van want hoewel op Langoogs schedel blauwzwarte stoppels verschenen, waren de haren die langs de rand van zijn hoofd verschenen grijs. Vreemd genoeg bleef zijn gezicht zelf kaal, een feit dat ik hem benijdde, want op mijn eigen kaken en onderlip verscheen een weelderige baard.

Langoog zette het zeil bij de wind, maakte het vast en roeide als de wind ons in de steek liet. 's Nachts lieten we ons met de stroming meedrijven, maar hij wist met een aantal zeemanskunstjes de neiging van de boot om te verlijeren de kop in te drukken en de zee naar zijn hand te zetten. We moesten eerst naar het oosten, dan naar het zuiden, dat gaf de oude kaart tenminste aan die hij had gezien. We gooiden lijntjes uit, met stukken brood uit Zrenns voorraad proviand als aas, en vingen vissen. In de boot was zelfs een vuurkist waarop we die konden roosteren; er waren ook twee waterkruiken van gebakken klei, die Langoog bij de bron had gevuld.

Ik was mijn onbehaaglijkheid bij het zien van de oceaan kwijtgeraakt, maar de eigenaardigheden ervan lieten me niet

onberoerd. De hoogte van de hemel, de grote wolken aan de randen, die zo dichtbij leken dat het was alsof je je hand kon leggen op het licht van een mooie dag, dat door water heendrong als door glas; het gloeien van de vissen, in het duister brandend van hun eigen koude vuur; de zee in de nacht, bedekt met een fluorescerende laag, de riemen die het vingen en deze veranderden in zilver.

Nu ik terugkijk op deze wilde tocht van mij, probeer ik me te herinneren wat ik gevoeld moet hebben, nadat ik me met zo'n fatalistisch, grimmig optimisme in het onbekende had gestort. Ik denk dat...